



SLOVENSKÁ REPUBLIKA

## UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

I. ÚS 387/2011-18

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí senátu 5. októbra 2011 predbežne prerokoval sťažnosti obchodnej spoločnosti P., s. r. o., B., zastúpenej Mgr. J. H., vedené pod sp. zn. Rvp 2435/2011, sp. zn. Rvp 2441/2011, sp. zn. Rvp 2444/2011, sp. zn. Rvp 2445/2011 a sp. zn. Rvp 2448/2011, vo veci namietaného porušenia jej práv podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd a čl. 1 Dodatkového protokolu k Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd uzneseniami Krajského súdu v Banskej Bystrici sp. zn. 16 CoE 213/2010 z 29. júla 2010, sp. zn. 1 CoE 188/2011 z 28. apríla 2011, sp. zn. 16 CoE 201/2011 z 31. mája 2011 v spojení s uznesením Okresného súdu Zvolen č. k. 11 Er 2993/2004-27 zo 7. januára 2011 a uznesením Okresného súdu Zvolen č. k. 11 Er 2993/2004-25 z 21. apríla 2010, uznesením Krajského súdu v Banskej Bystrici sp. zn. 13 CoE 215/2011 z 28. júna 2011, sp. zn. 17 CoE 248/2010 z 28. októbra 2010, sp. zn. 13 CoE 234/2011 zo 7. júla 2011, sp. zn. 13 CoE 215/2010 zo 17. augusta 2010 a sp. zn. 1 CoE 198/2011 z 28. apríla 2011, a takto

### **r o z h o d o l :**

1. Sťažnosti obchodnej spoločnosti P., s. r. o., vedené pod sp. zn. Rvp 2435/2011, sp. zn. Rvp 2441/2011, sp. zn. Rvp 2444/2011, sp. zn. Rvp 2445/2011 a sp. zn. Rvp 2448/2011 s p á j a na spoločné konanie, ktoré bude ďalej vedené pod sp. zn. Rvp 2435/2011.

## 2. Sťažnosti obchodnej spoločnosti P., s. r. o., o d m i e t a .

### **O d ô v o d n e n i e :**

#### **I.**

1. Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) boli 20. a 21. septembra 2011 doručené sťažnosti obchodnej spoločnosti P., s. r. o. (ďalej len „sťažovateľka“), ktorými namieta porušenie svojich práv podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) a podľa čl. 1 Dodatkového protokolu k Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dodatkový protokol“) uzneseniami Krajského súdu v Banskej Bystrici (ďalej len „krajský súd“) sp. zn. 16 CoE 213/2010 z 29. júla 2010, sp. zn. 1 CoE 188/2011 z 28. apríla 2011, sp. zn. 16 CoE 201/2011 z 31. mája 2011 v spojení s uznesením Okresného súdu Zvolen (ďalej len „okresný súd“) č. k. 11 Er 2993/2004-27 zo 7. januára 2011 a uznesením okresného súdu č. k. 11 Er 2993/2004-25 z 21. apríla 2010 (ďalej aj „napadnuté uznesenia okresného súdu“), uznesením krajského súdu sp. zn. 13 CoE 215/2011 z 28. júna 2011, sp. zn. 17 CoE 248/2010 z 28. októbra 2010, sp. zn. 13 CoE 234/2011 zo 7. júla 2011, sp. zn. 13 CoE 215/2010 zo 17. augusta 2010 a sp. zn. 1 CoE 198/2011 z 28. apríla 2011 (ďalej aj „napadnuté uznesenia krajského súdu“).

2. Zo sťažností a z ich príloh vyplýva, že sťažovateľka sa v rámci svojej podnikateľskej činnosti zaoberá inter alia poskytovaním úverov z vlastných zdrojov. Na základe zmlúv o úvere (ďalej len „zmluva“) uzavretých 9. júna 2003 (vec vedená pod sp. zn. Rvp 2435/2011), 27. marca 2003 (vec vedená pod sp. zn. Rvp 2441/2011), 18. júna 2003 (vec vedená pod sp. zn. Rvp 2444/2011), 26. septembra 2003 (vec vedená pod sp. zn. Rvp 2445/2011) a 15. apríla 2003 (vec vedená pod sp. zn. Rvp 2448/2011) poskytla piatim fyzickým osobám (ďalej len „dlžníci“) úvery v sume 165,97 € (vec vedená pod sp. zn. Rvp 2435/2011), v sume 199,16 € (vec vedená pod sp. zn. Rvp 2441/2011), v sume 165,97 € (vec vedená pod sp. zn. Rvp 2444/2011), v sume 199,16 € (vec vedená pod sp. zn. Rvp 2445/2011) a v sume 165,97 € (vec vedená pod sp. zn. Rvp 2448/2011), ktoré

spolu s ďalšími poplatkami boli títo povinní vrátiť v niekoľkých dvojtýždenných splátkach. Na zabezpečenie úveru bolo účastníkmi zmluvného vzťahu priamo v zmluvách dohodnuté, že splnomocnený zástupca dlžníka, menovite v každej zmluve určený, je oprávnený v prípade, ak dlžník neplní svoje povinnosti, okrem iného podpísať notársku zápisnicu o uznaní dlhu, ktorá má povahu exekučného titulu. Keďže dlžníci neuhradili zhodne vo všetkých prípadoch dve po sebe idúce splátky, úver poskytnutý sťažovateľkou sa stal okamžite splatným a v nadväznosti na podmienky dojednané v zmluve boli 10. októbra 2003 (vec vedená pod Rvp 2435/2011), 18. júla 2004 (vec vedená pod Rvp 2441/2011), 18. októbra 2003 (vec vedená pod Rvp 2444/2011) a 23. júla 2004 (vec vedená pod Rvp 2445/2011 a Rvp 2448/2011) notárom spísané notárske zápisnice, na základe ktorých boli podané návrhy na výkon exekúcie súdnemu exekútorovi. Súdny exekútor na základe poverení udelených okresným súdom začal nútený výkon rozhodnutia, t. j. exekúciu. V priebehu exekučného konania okresný súd svojím uznesením č. k. 11 Er 388/2004-20 z 24. septembra 2010 vyhlásil exekúciu za neprípustnú a zastavil ju (vec vedená pod Rvp 2444/2011). Ďalšími uzneseniami vydanými v exekučnom konaní rozhodol okresný súd o vyhlásení exekúcie za neprípustnú č. k. 11 Er 96/2004-29 z 24. marca 2010 (vec vedená pod Rvp 2435/2011), č. k. 11 Er 2993/2004-15 zo 16. februára 2010 (vec vedená pod Rvp 2441/2011), č. k. 11 Er 2522/2004-13 z 15. februára 2010 (vec vedená pod Rvp 2445/2011) a č. k. 11 Er 2751/2004-24 z 31. marca 2010 (vec vedená pod Rvp 2448/2011) a následne ďalšími svojimi rozhodnutiami prebiehajúce exekučné konania zastavil. Krajský súd svojimi napadnutými uzneseniami potvrdil prvostupňovými súdmi vydané rozhodnutia o vyhlásení exekúcie za neprípustnú, ako aj o zastavení exekúcie ako vecne správne.

3. Podľa názoru sťažovateľky napadnutými uzneseniami krajského súdu a okresného súdu vrátane postupu prvostupňového súdu, ktorý im predchádzal, boli porušené jej práva „na spravodlivý proces“ podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru, ako aj práva „vyplývajúce z článku 1 Dodatkového protokolu...“. V ďalšom sťažovateľka interpretovala čl. 6 ods. 1 dohovoru a čl. 1 dodatkového protokolu, poukázala na konkrétne rozhodnutia Európskeho súdu pre ľudské práva a ústavného súdu a v podstatnom uviedla, že spravodlivosť konania „v súlade s čl. 6 ods. 1 Dohovoru v sebe zahŕňa... princíp rovnosti zbraní a kontradiktórnosti...“.

V tomto ohľade vyčítala okresnému súdu, že „z vlastného podnetu, t. j. bez podnetu exekútora, sťažovateľa alebo povinného (jediných oprávnených účastníkov exekučného konania...) a súčasne bez zákonného zmocnenia, ... zahájil konanie na vyhlásenie neprípustnosti a následne konanie na zastavenie exekúcie, pričom pred zahájením týchto konaní neposkytol priestor účastníkom exekučného konania vyjadriť sa k zahájeniu konania na vyhlásenie neprípustnosti exekúcie, či konaniu o zastavení exekúcie“, v dôsledku čoho sťažovateľka stratila „právnú istotu a legitímne očakávanie užívať svoj majetok, nastolený vydaním poverenia na vykonanie exekúcie a následným zahájením núteného výkonu práva, tzv. exekúciou“. V tejto súvislosti ešte uviedla, že „ďalším porušením okresného súdu a krajského súdu v priebehu konania na zastavenie exekúcie, vyplývajúce z odôvodnenia predmetných rozhodnutí, je vykonanie dokazovania... bez znalosti vôle účastníkov konania... V priebehu týchto konaní súd nedal priestor na vyjadrenie účastníkom konania k vykonaným dôkazom ani nedal možnosť navrhnúť nové dôkazy v týchto konaniach, ktoré by zvrátili jeho rozhodnutie vyhlásiť exekúciu za neprípustnú a následne exekúciu zastaviť. Táto skutočnosť je významným porušením povinnosti súdu oboznámiť účastníkov konania o vykonaných dôkazoch a možnosti účastníkov sa k týmto vyjadriť alebo navrhnúť nové dôkazy. ... samotné vykonanie dokazovania bez vyjadrenia účastníkov môže byť kontradiktórne k vôle týchto účastníkov..., ale súd týmto konaním vyhlásenie neprípustnosti a následne zastavenie exekúcie bez návrhu a dokazovania toto právo bez znalosti vôle povinnému odoberie a exekúciu vyhlási za neprípustnú a následne zastaví...“.

4. Sťažovateľka na základe uvedeného navrhla, aby ústavný súd vydal nález, v ktorom vysloví porušenie jej práva „na spravodlivý proces vyplývajúce z článku 6 ods. 1 ... dohovoru... a na ochranu majetku podľa čl. 1 Dodatkového protokolu“ napadnutými uzneseniami krajského súdu a okresného súdu, zruší napadnuté uznesenia a veci vráti na ďalšie konanie a prizná jej primerané finančné zadosťučinenie, ako aj úhradu trov konania.

## II.

5. Podľa čl. 124 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) ústavný súd je nezávislým súdnym orgánom ochrany ústavnosti. Podľa čl. 127 ods. 1 ústavy ústavný súd

rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd. Podľa čl. 140 ústavy podrobnosti o organizácii ústavného súdu, o spôsobe konania pred ním a o postavení jeho sudcov ustanoví zákon.

6. Ústavný súd návrh predbežne prerokuje podľa § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľa a zisťuje, či nie sú dôvody na jeho odmietnutie podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde. Podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania návrhy, na prerokovanie ktorých nemá právomoc, návrhy, ktoré nemajú náležitosti predpísané zákonom, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy podané oneskorene. Ústavný súd môže odmietnuť aj návrh, ktorý je zjavne neopodstatnený.

7. O zjavnej neopodstatnenosti sťažnosti možno hovoriť vtedy, keď namietaným postupom všeobecného súdu nemohlo vôbec dôjsť k porušeniu toho základného práva alebo slobody, ktoré označil sťažovateľ, a to buď pre nedostatok vzájomnej príčinnej súvislosti medzi označeným postupom všeobecného súdu a základným právom alebo slobodou, porušenie ktorých namietal, prípadne z iných dôvodov. Za zjavne neopodstatnenú sťažnosť preto možno považovať tú sťažnosť, pri predbežnom prerokovaní ktorej ústavný súd nezistil žiadnu možnosť porušenia označeného základného práva alebo slobody, realnosť ktorej by mohol posúdiť po jej prijatí na ďalšie konanie (IV. ÚS 92/04, III. ÚS 168/05).

## **II.A.**

### **K spoločnému prerokovaniu vecí**

8. Podľa § 31a zákona o ústavnom súde ak tento zákon neustanovuje inak a povaha veci to nevyučuje, použijú sa na konanie pred ústavným súdom primerane ustanovenia zákona č. 99/1963 Zb. Občianskeho súdneho poriadku v znení neskorších predpisov (ďalej len „OSP“). V zmysle § 112 ods. 1 OSP v záujme hospodárnosti konania môže súd spojiť na spoločné konanie veci, ktoré sa uňho začali a skutkovo spolu súvisia alebo sa týkajú tých istých účastníkov. Zákon o ústavnom súde nemá osobitné ustanovenie o spojení vecí, avšak v súlade s citovaným § 31a zákona o ústavnom súde možno v konaní o sťažnosti podľa čl. 127 ústavy použiť na prípadné spojenie vecí primerane § 112 ods. 1 OSP.

9. S prihliadnutím na obsah sťažností vedených ústavným súdom pod sp. zn. Rvp 2435/2011, sp. zn. Rvp 2441/2011, sp. zn. Rvp 2444/2011, sp. zn. Rvp 2445/2011 a sp. zn. Rvp 2448/2011 a z tohto obsahu vyplývajúcu právnu a skutkovú súvislosť uvedených sťažností a taktiež prihliadajúc na totožnosť v osobe sťažovateľky, krajského a okresného súdu, proti ktorému tieto sťažnosti smerujú, rozhodol ústavný súd uplatniac citované právne normy tak, ako to je uvedené v bode I výroku tohto uznesenia.

## **II.B.**

**K uzneseniu okresného súdu č. k. 11 Er 2993/2004-25 z 21. apríla 2010 a uzneseniam krajského súdu sp. zn. 16 CoE 213/2010 z 29. júla 2010, sp. zn. 17 CoE 248/2010 z 28. októbra 2010 a sp. zn. 13 CoE 215/2010 zo 17. augusta 2010**

10. Podľa § 53 ods. 3 zákona o ústavnom súde sťažnosť možno podať v lehote dvoch mesiacov od právoplatnosti rozhodnutia, oznámenia opatrenia alebo upovedomenia o inom zásahu, ktorým malo byť spôsobené namietané porušenie základného práva. Nedodržanie tejto lehoty je zákonom ustanoveným dôvodom na odmietnutie sťažnosti (§ 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde), pričom zákon o ústavnom súde neumožňuje zmeškanie tejto kogentnej lehoty odpustiť (pozri napr. IV. ÚS 14/03, III. ÚS 124/04). Z uvedeného je zrejmé, že sťažnosť podľa čl. 127 ods. 1 ústavy nemožno považovať za časovo neobmedzený právny prostriedok ochrany základných práv alebo slobôd (napr. III. ÚS 114/03, IV. ÚS 236/03).

11. Sťažnosti sťažovateľky smerujú proti uzneseniu okresného súdu č. k. 11 Er 2993/2004-25 z 21. apríla 2010, ktoré nadobudlo právoplatnosť 18. mája 2010, proti uzneseniam krajského súdu sp. zn. 16 CoE 213/2010 z 29. júla 2010, ktoré nadobudlo právoplatnosť 24. augusta 2010, sp. zn. 17 CoE 248/2010 z 28. októbra 2010, ktoré nadobudlo právoplatnosť 18. októbra 2010 a sp. zn. 13 CoE 215/2010 zo 17. augusta 2010, ktoré nadobudlo právoplatnosť 30. augusta 2010. Sťažnosti boli doručené ústavnému súdu 20. a 21. septembra 2011, to znamená dávno po uplynutí zákonnej dvojmesačnej lehoty, preto ich bolo potrebné v tejto časti týkajúcej sa už citovaných napadnutých rozhodnutí okresného a krajského súdu odmietnuť ako podané oneskorene.

12. Ostatné napádané rozhodnutia krajského súdu č. k. 1 CoE 188/2011-50 z 28. apríla 2011, ktoré nadobudlo právoplatnosť 18. júla 2011, sp. zn. 16 CoE 201/2011 z 31. mája 2011 v jeho spojení s uznesením Okresného súdu Zvolen č. k. 11 Er 2993/2004-27 zo 7. januára 2011, ktoré nadobudlo právoplatnosť 21. júla 2011, sp. zn. 13 CoE 215/2011 z 28. júna 2011, ktoré nadobudlo právoplatnosť 20. júla 2011, sp. zn. 13 CoE 234/2011 zo 7. júla 2011, ktoré nadobudlo právoplatnosť 19. júla 2011, a sp. zn. 1 CoE 198/2011 z 28. apríla 2011, ktoré nadobudlo právoplatnosť 22. júla 2011, boli doručené ústavnému súdu v zákonnej dvojmesačnej lehote, a preto ich bolo možné preskúmať.

## II.C.

### **K namietanému porušeniu práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru**

13. Sťažovateľka namietala porušenie svojho práva „na spravodlivý proces“ podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru, a to v rozsahu porušenia princípu „... rovnosti zbraní a kontradiktórnosti...“. V tomto ohľade vyčítala prvostupňovému súdu (a tým, že krajský súd potvrdil jeho rozhodnutia, zrejme aj odvolaciemu súdu, pozn.), že „z vlastného podnetu, t. j. bez podnetu exekútora, sťažovateľa alebo povinného (jediných oprávnených účastníkov exekučného konania...) a súčasne bez zákonného zmocnenia, ... zahájil konanie na vyhlásenie neprípustnosti a následne konanie na zastavenie exekúcie, pričom pred zahájením týchto konaní neposkytol účastníkom exekučného konania vyjadriť sa

*k zahájeniu konania na vyhlásenie neprípustnosti exekúcie, či konaniu o zastavení exekúcie“ (viac pozri bod 3).*

14. Podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru každý má právo na to, aby jeho záležitosť bola spravodlivo, verejne a v primeranej lehote prejednaná nezávislým a nestranným súdom zriadeným zákonom, ktorý rozhodne o jeho občianskych právach alebo záväzkoch alebo o oprávnenosti akéhokoľvek trestného obvinenia proti nemu.

15. Podľa svojej konštantnej judikatúry ústavný súd nemá zásadne oprávnenie preskúmať, či v konaní pred všeobecnými súdmi bol, alebo nebol náležite zistený skutkový stav a aké právne závery zo skutkového stavu všeobecný súd vyvodil (II. ÚS 21/96, III. ÚS 151/05). Vo všeobecnosti úlohou súdnej ochrany ústavnosti poskytovanej ústavným súdom napokon nie je ani chrániť občana pred skutkovými omylmi všeobecných súdov, ale chrániť ho pred takými zásahmi do jeho práv, ktoré sú z ústavného hľadiska neospravedliteľné a neudržateľné (I. ÚS 17/01). Z rozdelenia súdnej moci v ústave medzi ústavný súd a všeobecné súdy totiž vyplýva, že ústavný súd nie je opravnou inštanciou vo veciach patriacich do právomoci všeobecných súdov. Úlohou ústavného súdu nie je zastupovať všeobecné súdy, ktorým predovšetkým prislúcha interpretácia a aplikácia zákonov. Úloha ústavného súdu sa obmedzuje na kontrolu zlučiteľnosti účinkov takejto interpretácie a aplikácie s ústavou, prípadne medzinárodnou zmluvou podľa čl. 7 ods. 5 ústavy (I. ÚS 13/01, I. ÚS 120/04).

16. Ústavný súd v danom prípade považoval za významné vyriešiť zásadný problém sťažovateľky, a teda, či krajský súd rozhodujúci v rámci exekučného konania o odvolaní proti prvostupňovému rozhodnutiu, ktorým bola exekúcia vyhlásená za neprípustnú a následne zastavená, mal právomoc skúmať prípustnosť exekúcie z hľadiska relevantnosti exekučného titulu (notárskej zápisnice).

17. Z napadnutých uznesení krajského súdu vyplýva jeho stotožnenie sa s rozhodnutiami okresného súdu, ktorý svoje rozhodnutia o vyhlásení prebiehajúcej exekúcie za neprípustnú a jej následnom zastavení založil poukazom na § 57 ods. 1 písm. g)

zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 233/1995 Z. z. o súdnych exekútoroch a exekučnej činnosti (Exekučný poriadok) a o zmene a doplnení ďalších zákonov v znení neskorších predpisov (ďalej len „Exekučný poriadok“), a to z toho dôvodu, že notárske zápisnice, ktoré boli v daných veciach exekučnými titulmi, boli spísané na základe zmlúv o úvere obsahujúcich nepriateľné podmienky, a preto neboli spôsobilými exekučnými titulmi.

18. Krajský súd s poukazom na uvedené odôvodnenie uznesenia okresných súdov vo svojich uzneseniach poukázal na ustanovenia exekučného poriadku týkajúce sa formálnej a materiálnej platnosti notárskej zápisnice, zdôrazniac skutočnosť, že za jednu z najdôležitejších náležitostí exekučnej notárskej zápisnice treba považovať súhlas povinného s jej vykonateľnosťou, pretože až tento prejav vôle povinného robí z notárskej zápisnice verejnú listinu spôsobilú byť exekučným titulom na nútený výkon povinnosti uvedenej v jej obsahu.

19. Ustanovenie v zmluvách o úvere uvedené už v ich predtlačí obsahujúce súhlas dlžníka s exekúciou, súhlas na zastupovanie vopred určeným zástupcom, bez možnosti slobodnej voľby iného zástupcu, všeobecne formulované/resp. úmyselne nekonkretizované vymedzenie práv a povinností medzi zástupcom a zastúpeným, vrátane oprávnenia zástupcu na signovanie notárskej zápisnice, ktorá je/bude exekučným titulom, znamenalo, že dlžník nemal možnosť túto skutočnosť zmeniť ani ovplyvniť a už podpisom zmluvy sa vopred vzdal svojich mnohých svojich práv vrátane práva namietať akúkoľvek skutočnosť týkajúcu sa predmetnej zmluvy a svojho záväzku. Z argumentácie krajského súdu vyplynulo, že z dôvodu nedostatočného/vágne formulovaného splnomocnenia zástupcu dlžníka na jeho zastupovanie aj pri podpise notárskej zápisnice, ktorá následne bola právnym podkladom na vykonanie exekúcie, bola spochybnená samotná notárska zápisnica ako exekučný titul, ktorý bol zákonným predpokladom začatia a vedenia exekučného konania.

20. Krajský súd v rozsahu svojej prieskumnej právomoci odvolacieho súdu teda preskúmal v rozsahu sťažovateľkou uplatnených odvolacích dôvodov rozhodnutia okresného súdu, s ktorými sa v plnom rozsahu stotožnil, a tiež konštatoval, že exekučný súd má právo preskúmať súlad exekučného titulu so zákonom nielen v štádiu konania pred

udelením poverenia exekútorovi na vykonanie exekúcie, ale kedykoľvek v priebehu exekučného konania, a to na návrh účastníka konania, ako aj bez tohto návrhu.

21. Záver krajského súdu o oprávnení prvostupňového súdu preskúmavať súlad exekučného titulu so zákonom v ktoromkoľvek štádiu exekučného konania, a nielen pred vydaním poverenia, plne korešponduje so zámerom zákonodarcu vyjadreným aj v iných ustanoveniach Exekučného poriadku, a nielen v § 44 ods. 2 Exekučného poriadku. Z ustanovenia § 57 ods. 1 Exekučného poriadku napr. vyplýva viacero dôvodov, kvôli ktorým exekučný súd už začaté exekučné konanie zastaví, pričom viaceré z týchto dôvodov závisia práve od preskúmania exekučného titulu. Už začaté exekučné konanie tak exekučný súd obligatórne zastaví, napr. v prípade, ak zistí, že exekučné konanie sa začalo bez toho, aby sa exekučný titul stal vykonateľným [§ 57 ods. 1 písm. a) Exekučného poriadku], alebo v prípade, ak v už začatom exekučnom konaní zistí, že rozhodnutie, ktoré je podkladom na vykonanie exekúcie, bolo po začatí exekúcie zrušené alebo sa stalo neúčinným [§ 57 ods. 1 písm. b) Exekučného poriadku], alebo ak v prebiehajúcom exekučnom konaní zistí, že právo priznané exekučným titulom dodatočne zaniklo [§ 57 ods. 1 písm. f) Exekučného poriadku], alebo ak už začatú exekúciu súd vyhlásil za neprípustnú, pretože je tu iný dôvod, pre ktorý exekúciu nemožno vykonať [§ 57 ods. 1 písm. g) Exekučného poriadku], pričom tento zákonodarcom explicitne nepomenovaný „iný dôvod“ sa môže týkať aj zistení týkajúcich sa exekučného titulu.

22. Z uvedeného vyplýva, že okresný súd je oprávnený a povinný skúmať zákonnosť exekučného titulu v ktoromkoľvek štádiu už začatého exekučného konania, a nielen v súvislosti s vydaním poverenia na vykonanie exekúcie, a to napr. aj pre účely zistenia existencie dôvodu, pre ktorý by bolo potrebné už začaté exekučné konanie vyhlásiť za neprípustné a následne ho zastaviť.

23. Ústavný súd v nadväznosti na uvedené poukazuje na ustálenú judikatúru Najvyššieho súdu Slovenskej republiky (ďalej len „najvyšší súd“), ktorý v rozsudku sp. zn. 3 Cdo/164/1996 z 27. januára 1997 publikovanom v Zbierke stanovísk a rozhodnutí pod č. R 58/1997 uviedol, že „súdna exekúcia môže byť nariadená len na základe titulu, ktorý je

vykonateľný po stránke formálnej a materiálnej. Ak bude exekúcia podľa titulu, ktorý tieto požiadavky nespĺňa, aj napriek tomu nesprávne nariadená, musí byť v každom štádiu konania i bez návrhu zastavená.“.

24. S prihliadnutím na postavenie ústavného súdu vo vzťahu k rozhodovacej činnosti všeobecných súdov a na odôvodnenie napadnutých rozhodnutí krajského súdu (aj v spojení s odôvodnením rozhodnutí okresného súdu) a tiež s poukazom na to, že obsahom práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru nie je právo na rozhodnutie v súlade s právnym názorom účastníka súdneho konania, resp. právo na úspech v konaní (obdobne napr. II. ÚS 218/02, III. ÚS 198/07, I. ÚS 265/07, III. ÚS 139/08), ústavný súd sťažnosť v tejto časti odmietol podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde z dôvodu jej zjavnej neopodstatnenosti.

## II.D.

### **K namietanému porušeniu práva podľa čl. 1 dodatkového protokolu**

25. Sťažovateľka namietala aj porušenie práva podľa čl. 1 dodatkového protokolu, čo odôvodnila tým, že postupom exekučných súdov stratila *„právnú istotu a súčasne legitímne očakávanie... užívať svoj majetok – pohľadávku posilnenú ochranou súdom v rámci dozoru nad núteným výkonom práva, tzv. exekúciou voči majetku povinného“*.

26. Podľa čl. 1 dodatkového protokolu každá fyzická osoba alebo právnická osoba má právo pokojne užívať svoj majetok. Nikoho nemožno zbaviť jeho majetku s výnimkou verejného záujmu a za podmienok, ktoré ustanovuje zákon a všeobecné zásady medzinárodného práva. Predchádzajúce ustanovenie však nebráni právu štátu prijímať zákony, ktoré považuje za nevyhnutné, aby upravil užívanie majetku v súlade so všeobecným záujmom alebo zabezpečil platenie daní alebo iných poplatkov alebo pokút.

27. K namietanému porušeniu práva podľa čl. 1 dodatkového protokolu ústavný súd považuje predovšetkým za potrebné upriamiť pozornosť na svoju stabilizovanú judikatúru, súčasťou ktorej je aj právny názor, podľa ktorého všeobecný súd zásadne nemôže byť sekundárnym porušovateľom základných práv a práv hmotného charakteru, ak toto

porušenie nevyplynie z toho, že všeobecný súd súčasne porušil aj ústavnoprocené princípy postupu vyplývajúce z čl. 46 až čl. 48 ústavy, resp. čl. 6 dohovoru. Keďže ústavný súd nezistil porušenie čl. 6 ods. 1 dohovoru, nemohlo dôjsť ani k porušeniu sťažovateľkou označeného práva podľa čl. 1 dodatkového protokolu. V opačnom prípade by sa ústavný súd stal opravnou inštanciou voči všeobecným súdom, a nie súdnym orgánom ochrany ústavnosti podľa čl. 124 ústavy v spojení s čl. 127 ods. 1 ústavy. Ústavný súd by takým postupom nahradzoval skutkové a právne závery v rozhodnutiach všeobecných súdov, ale bez toho, aby vykonal dokazovanie, ktoré je základom na to, aby sa vytvoril skutkový základ rozhodnutí všeobecných súdov a jeho subsumpcia pod príslušné právne normy (obdobne napr. II. ÚS 71/07, III. ÚS 26/08, IV. ÚS 82/09, III. ÚS 103/2010).

28. Ústavný súd navyše po preskúmaní napadnutých uznesení krajského súdu v spojení s uzneseniami okresného súdu dospel k záveru, že z odôvodnenia napadnutých uznesení krajského súdu nemožno vyvodit' nič, čo by signalizovalo, že nimi došlo k zásahu do práva pokojne užívať majetok podľa čl. 1 dodatkového protokolu. Všeobecné súdy svojím postupom aplikovali zákony podľa ich obsahu (v danom prípade predovšetkým ustanovenia Exekučného poriadku) a rozhodovali v zmysle ustálenej judikatúry formulovanej najvyšším súdom (pozri bod 23).

29. Ústavný súd konštatuje, že z tohto dôvodu nie je ani taká príčinná súvislosť medzi napadnutými uzneseniami krajského súdu a právom podľa čl. 1 dodatkového protokolu, ktorá by zakladala možnosť vysloviť porušenie tohto práva po prijatí sťažnosti na ďalšie konanie. Preto sú sťažnosti v tomto rozsahu a aj v tejto časti zjavne neopodstatnené podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde a ústavný súd ich z toho dôvodu pri ich predbežnom prerokovaní odmietol.

### **III.**

30. Pretože sťažnosť bola odmietnutá, ústavný súd o ďalších nárokoch na ochranu ústavnosti uplatnených v sťažnosti nerozhodoval.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 5. októbra 2011